

РЕШЕНИЕ

№ 5881

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7424** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 22.06.2020 г., постановено по н.а.х. дело №16186/2019 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 104-ти състав е отменил Наказателно постановление /НП/ №23-003031/29.08.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма] ЕАД на основание чл.416, ал.5 от кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение по чл.63, ал.1 КТ.

Решението, е обжалвано от административнонаказващия орган /АНО/, с искане да бъде отменено, а вместо него-НП да бъде потвърдено.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения, предвид изложените в касационната жалба оплаквания.

В о.с.з. пред Административен съд София-град касаторът, чрез процесуалния си представител-юрк.И. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по съображенията, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба [фирма] се представлява от адв. М., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на разносните за

съдебното поризводство

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да го направи, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Приетата за установена установената от СРС фактическа обстановка е, че при извършена проверка на 03.07.2019 г. в централния офис на [фирма], находящ се в [населено място],[жк], [улица] на 09.07.2019 г., 17.07.2019 г. и 18.07.19 г- за приключване на проверката в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище в [населено място] било установено, че [фирма] в качеството на работодател не е изпълнило задължението си да предостави на Н. Ю. Ш., преди постъпването ѝ на работа, екземпляр от сключения Трудов договор №2001/15.03.2019 г., подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Трудов договор №2001/15.03.2019 г. бил връчен на св.Ш. в деня, в който ѝ била връчена трудовата книжка.

За да отмени НП, въззивната инстанция обусловила извод, че соченото от АНО нарушение не е извършено, защото деянието е квалифицирано като такова по чл.63, ал.1 КТ, а в случая се касае за нарушение по чл.63, ал.2 КТ. Така допуснатия порок представлявал съществено процесуално нарушение по чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН и основание за отмяната на НП.

Суверенно право на решаващия съдебен състав е да формира вътрешно убеждение, но това следва да стане при обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, обективизирано в мотивите към съдебния акт, което в конкретния случай не е било сторено. Въззивната инстанция всякога е длъжна да даде отговор на възраженията и доводите на страните независимо дали ги счита за основателни или не и дали ги уважава или не. Този именно отговор е израз на задължението на въззивна инстанция, която е и контролна такава - да провери изцяло законосъобразността на НП. Резултатът от тази проверка не може да е формален. Той винаги трябва да бъде обективизиран по делото - в мотивите на въззивния съдебен акт, така че да стане достояние на страните, а страната, която е изтъкнала довод в хода на съдебното производство, да узнае и проследи начина на формиране на волята на съда, по силата на която аргументите са или не са уважени. Всяко отклонение от принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, вр.чл.84 ЗАНН представлява съществено процесуално нарушение.

В случая в мотивите към оспореното решение не е съпоставено описанието на нарушението съдържащо се в НП с установената по делото от съда фактическа обстановка. Отделно фактическите установявания на съда страдат от съществени непълноти и пропуски. Не става ясно, нито на коя дата съдът е приел за установено, че св.Ш. е постъпила на работа, нито на коя дата според съда ѝ е връчен трудовият договор.

Отделно от това на съдебния състав му стана служебно известно по повод к.адм.дело

№7421/2020 г. на АССГ, че едно и също деяние от фактическа страна веднъж е квалифицирано от АНО като нарушение по чл.63, ал.1 КТ, за което е издадено процесното НП, втори път-като нарушение по чл.63, ал.2 КТ, за което е издадено др. НП, жалбата срещу което е била разгледана по същество от същия съдебен състав на СРС /предмет на посоченото к.адм.дело на АССГ/.

Съгласно чл.63, ал.1 КТ, работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите.

Съгласно чл.63, ал.2 КТ, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1.

Забраната "не втори път за същото" по чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК, вр.чл.84 ЗАНН / каквото възражение между другото е било релевирано пред СРС/ означава НП да е точно за „същото нарушение“. Това изискване не предизвиква спор, че се отнася само до фактите на нарушението, а не и до тяхната правна квалификация /в какъвто смисъл в съдебната практика се цитира най-често р. 197/1958-II, Сб., с. 130/. Затова не различната правна квалификация обуславя спазване на забраната *ne bis in idem*, а само различните факти, в които се изразява нарушението. Следвало е СРС да установи фактите, включени в предмета на доказване и да изложи съображения налице ли е идеална съвкупност или за едно и също нарушение работодателят е санкциониран два пъти, като прецени и дали са изложени в НП факти, че датата на постъпване на работа, съвпада с датата на допускане до работа и могат ли тези две дати да бъдат различни.

Следвало е СРС да прецени, при липса на сключен писмен договор за престираната работна сила, дали деянието може да е съставомерно по чл.63, ал.1 и/или ал.2 КТ или изпълнението на задължението може да бъде поставено само при изпълнено задължение по чл.62, ал.1 КТ.

Въззивната инстанция е пренебрегнала процесуалното си задължение, произтичащо от чл. 339, ал. 3 НПК, вр.чл.84 ЗАНН да изложи ясни, точни, изчерпателни и законосъобразни мотиви по всички основни фактически и правни въпроси, за разрешаване пред нея.

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, упражняван от Административен съд София-град е ограничен от въведените с жалбата основания /чл.218, ал.1 от АПК/, с изключение на съответствието му с процесуалните изисквания, свързани с правораздавателната власт на въззивната инстанция, съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. При липсата на изчерпателни фактически установявания и аргументирани правни изводи в мотивите към решението относно релевантните за законосъобразността на издаденото НП обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, не може да бъде осъществен дължимия от АССГ контрол за законосъобразност. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който замести този на решаващия съд, което би лишило страните от една съдебна инстанция по фактите и приложението на закона.

По изложените съображения оспореното решение се отменя, а делото се връща за ново разглеждане от друг състав.

По искането за разноси ще се произнесе СРС при новото разглеждане на делото-чл.226, ал.3 АПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.2 и чл.222, ал.2, т.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 22.06.2020 г., постановено по н.а.х. дело №16186/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :